

רע"פ 2100/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2100/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע בע"פ 69479-07-19 מיום 12.2.2020 שניתן על ידי כב' הנשיאה ר' יפה-כ"ן והשופטים ג' שלו וד' בן טולילה

בשם המבקש: עו"ד אור שפירו-סער

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית משפט המחוזי בבאר שבע (הנשיאה ר' יפה-כ"ן והשופטים ג' שלו וד' בן טולילה) בע"פ 69479-07-19 מיום 12.2.2020, שבו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (השופטת ש' חביב) בת"פ 45438-06-16 מיום 18.6.2019.

רקע והליכים קודמים

2. כעולה מכתב האישום, ביום 14.6.2016 עבדה המבקש ב"קיוסק-בר" לחוף ים המלח, כאשר המתלונן - תייר אזרח גרמניה יליד שנת 1988 - רחץ במקום.

בצאתו מהים גילה המתלונן כי קיימת תקלה באספקת המים במקלחות באזור, פנה למבקש. בתגובה הציע המבקש לכוון את המתלונן למקום שבו קיימת מקלחת פעילה וללוותו לשם, והמתלונן נעתר לבקשתו.

בהמשך לכך, המתלונן הוביל את המבקש למקלחת בחוף, שפך על חזהו מים מבקבוק, מישש את חזהו, הושיט ידו לתוך בגד הים שלבש המתלונן, אחז באבר מינו ובאשכיו, ושפשף את איבר מינו של המתלונן לשם גירוי וסיפוק מיני.

המתלונן הופתע ממעשי המבקש, ביקש פעמים מספר להפסיקם, אך המבקש המשיך לשפשף את איבר מינו של המתלונן, עד שהאחרון התרחק ממנו והלך מהמקום.

3. בגין מעשים אלה, הרשיע בית משפט השלום את המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

נקבע, בין היתר, כי נתקיים אצל המבקש היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירה, משהיה מודע לאי ההסכמה של המתלונן למעשיו המיניים, למצער בשלב שבו נתבקש לחדול מהם.

4. עובר לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש, הוגשו לבית משפט השלום שלושה תסקירים שונים משירות המבחן בעניינו של המבקש, ובהם התרשמות כי הלה מחזיק בעקביות ב"עמדה קורבנית" ומתקשה שוב ושוב לשתף פעולה עם צעדים טיפוליים.

5. כמו כן, הוגשו לבית משפט השלום שתי חוות דעת מאת המרכז להערכת מסוכנות, שמהן עולה כי התגלו פערים בין המידע שמסר המבקש למעריכי המסוכנות לזה שמסר לגורמי הטיפול; כי מעריכי המסוכנות התרשמו שהוא חסר גבולות ואינו אמין; וכי להערכתם המסוכנות המינית הנשקפת ממנו היא "בינונית-גבוהה".

להשלמת התמונה יצוין כי המבקש נשלח לממונה על עבודות השירות לשם בחינת התאמתו לריצוי עונש מאסר בפועל בדרך זו, ונמצא מתאים.

6. בגזר דינו עמד בית משפט השלום על חומרת מעשיו של המבקש וקבע כי מעשים אלה "פגעו בגופו, נפשו וכבודו של המתלונן, באוטונומיה של המתלונן על גופו וזכותו לפרטיות ולביטחון".

בית המשפט ציין לחומרה כי המבקש לא חדל ממעשיו חרף בקשותיו החוזרות ונשנות של המתלונן; הוביל את המתלונן מראש למקלחות שידע שהן מבודדות ובכך יש כדי להצביע על תכנון מקדים; גרם לפגיעה קשה במתלונן ול"צללת" שהמתלונן מתמודד עימה עד היום; ניצל את העובדה שהמתלונן מצוי במקום זר לו; והוציא את דיבתה של הארץ, שכן המתלונן היה תייר בישראל.

בין מכלול נסיבות מחמירות אלה, ציין בית המשפט גם את הדברים הבאים:

"הפגיעה במתלונן חמורה מהרגיל על רקע מגדרי. פרט לפגיעה הישירה מהמעשים, חווה המתלונן פגיעה על רקע העובדה כי הוא גבר. המתלונן חש, בין היתר כתוצאה מהציפייה החברתית בעניינו, כי עליו להגיב ולהפסיק את המעשים קודם לשלב בו עשה כן. הוא חש בושה ואשמה נוספים על רקע שיוכו המגדרי, זאת בנוסף לבושה ולאשמה הנלוות לפגיעות מיניות על דרך הכלל. יש לשקול גם פגיעה נוספת זו לחומרה".

על רקע זה ולאחר שסקר את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, קיבל בית המשפט את עמדת המשיבה שלפיה מתחם העונש ההולם את מעשי המבקש נע בין 8 ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

בקביעת העונש בתוך המתחם ציין בית המשפט לחומרה כי המבקש קיבל אחריות למעשיו באופן חיצוני בלבד, אינו מגלה אמפתיה כלפי המתלונן, מצמצם מחומרת מעשיו, נוקט עמדה קורבנית ומאשים את המתלונן "באקטיביות באירוע"; כי למתלונן עבר פלילי הכולל שתי הרשעות קודמות "אשר אינן ממין העניין"; כי רמת המסוכנות המינית הנשקפת ממנו "בינונית-גבוהה"; וכי הוא נמנע מלשתף פעולה עם צעדים טיפוליים.

לצד זאת, נשקלו לקולה נסיבותיו האישיות של המבקש, חלוף הזמן ממועד ביצוע המעשים שביסוד כתב האישום והעובדה כי לא ביצע מאז עבירות נוספות.

בסיכומו של דבר השית בית המשפט על המבקש עונש של 12 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת מין מסוג פשע; 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת מין מסוג עוון; קנס בסך 2,000 ש"ח; ופיצוי למתלונן בסך 20,000 ש"ח.

7. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. במהלך הדיון בערעור חזר בו מערעורו על הכרעת דינו, ובפסק דינו דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו על גזר דינו.

בין היתר, נדחתה טענת המבקש שלפיה שגה בית משפט השלום משקבע כי "הפגיעה בקורבן ממין זכר חמורה מפגיעה בקורבן ממין נקבה"-וזאת משקבע כי "בשום שלב לא נפסק על ידי בית משפט קמא כי העובדה שמדובר בקורבן ממין זכר מחמירה את העונש לעומת מקרים בהם מדובר בקורבן ממין נקבה", אלא נסקרו הנזק הרב למתלונן ותחושותיו האישיות על כך ש"כגבר, לא יכול היה למנוע את המעשים".

הבקשות דנן

8. המבקש ממאן להשלים עם תוצאות פסק הדין, ומכאן הבקשה שלפניי, אשר לצידה הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהושת עליו עד להכרעה בבקשה למתן רשות ערעור.

בבקשה למתן רשות ערעור נטען כי בית משפט השלום התחשב "בהבחנה מגדרית פסולה" משקבע כי "פגיעה מינית בגבר חמורה מפגיעה מינית באשה", וכי מדובר בקביעה נורמטיבית ובהחמרה בענישה הנשענת על שיקול מפלה,

המצדיקה מתן רשות ערעור לבית משפט זה.

דין והכרעה

9. דין הבקשה למתן רשות ערעור להידחות.

כידוע, רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן אך ורק במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים שבהם מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני שנגרם למבקש.

יתר על כן, בקשת רשות ערעור מופנית כלפי גזר הדין לאתתקבל לאלא במקרים של סטייה מהותית ממדיניות הענישה המקובלת בנסיבות דומות (רע"פ 1774/20 אלפקיר נ' פרקליטות המדינה, פסקה 6 (11.3.2020)).

עניינו של המבקש אינו נמנה עם מקרים אלה, שכן כפי שהיטיב לציין בית המשפט המחוזי, הקביעה הנורמטיבית שאליה מפנה המבקש חיצונית ביקורת כלל לא נקבעה, ובהעדרה אין סוגיה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור בעניינו.

מעיון בגזר דינו של בית משפט השלום ניכר כי המילים שעליהן מתבסס המבקש בטענתו, נכתבו על רקע הנסיבות הפרטניות של המקרה דנן והתייחסו לתחושותיו האישיות של המתלונן, אשר בדין הובאו בחשבון בגזירת עונשו של המבקש (וראו למשל רע"פ 2341/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (27.3.2018)).

10. באחרית הדברים אציין כי המבקש הגיש את הבקשות דנן היום, הן הונחו על שולחני אך לפני שעות ספורות, אולם כעולה מן הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל - על המבקש להתייבב לריצוי מאסרו מחר.

בנסיבות אלה, וכפי שצינתי בעבר, אין לי אלא לשוב ולהפנות לדבריה שופטת (כתוארה אז) מ' נאורברע"פ 2588/12 עבאסינ' מדינת ישראל (29.3.2012):

"אין מקום להגשת בקשות 'בדקה התשעים', מתוך תקווה כי קוצר הזמן יהיה בו כדי להביא לעיכוב ביצוע העונש. בהקשר זה צינתי בעבר כי 'אפילו סברתי - ואין זו דעתי - כי בקשת רשות הערעור מצריכה תגובה של המדינה, לא הייתי רואה מקום לעכב את ביצוע עונש המאסר בלא קבלת המדינה לבקשה זו. הבקשה הוגשה ברגע האחרון, ומבלי שצורפה לה תגובת המדינה. אשר על כן, לא היה מקום לעכב את הביצוע על יסוד הבקשה כפי שהוגשה' ... כדאי שפרקליטתם של מי שצפויים למאסר יזכרו כלל זה".

11. אשר על כן הבקשה למתן רשות ערעור נדחת. ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל.

ניתנה היום, כ"א באדר התש"ף (17.3.2020).

עמוד 4

ש ו פ ט
